

θά είναι πολύ άγχίνους ὅστις δυνήθη νὰ μαντεύσῃ. Ἐὰν ὁμῶς ἀκόμη κοιμάται, θὰ βλέπει παράδοξα ὄνειρα.

ΜΖ

Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης

Ἡ ἡμέρα τῆς Ἐνώσεως ἔληξεν θορυβῶδης, ὡς ἤρξατο.

Οἱ φίλοι τοῦ βασιλέως ἔχαιρον, οἱ δὲ ἰεροκήρυκες τῆς Ἐνώσεως ἠτοιμάζοντο νὰ κανονίσωσιν ἅγιον τὸν ἀδελφὸν Ἐρρίκον καὶ συνδιελέγοντο, ὡς ἄλλοτε περὶ τοῦ ἀγίου Μαυρικίου, περὶ τῶν πολεμικῶν ἔργων τοῦ Βαλοῦ, τοῦ ὁποίου ἡ νεανικὴ ἡλικία ὑπῆρξε τόσον διάσημος.

Οἱ εὐνοούμενοι ἔλεγον: ἐπὶ τέλους, ὁ λέων ἀρπυνίσθη.

Οἱ δ' ἐνωτικοί: τέλος πάντων, ἡ ἀλώπηξ ἐνόησε τῆς παγίδα.

Ἐνεκα τοῦ χαρακτήρος αὐτοῦ τοῦ γαλλικοῦ ἔθνους, τῆς φιλοτιμίας, οἱ Γάλλοι δὲν ἀγαπῶσι τοὺς μικρὰς διανοίας ἀρχηγούς, ἐπομένως αὐτοὶ οἱ συνωμόται ἔχαιρον, ὅτι ἐπαίχθησαν ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

Ἀληθεῖς ὅμως, ὅτι οἱ σημαντικώτεροι αὐτῶν εἶχον ἀσφαλισθῆ ἀπὸ τὸν κίνδυνον.

Οἱ τρεῖς λορραῖνοι πρίγκηπες εἶχον ἀπέλθει κατεσκευασμένως τῶν Παρισίων, ὁ δὲ κύριος αὐτῶν πρῶκτωρ Μονσορῶ ἔμελλε νὰ ἐξέλθῃ τοῦ Λούβρου, ὅπως προετοιμάσῃ τὰ τῆς ἀναχωρήσεώς του, σκοπῶν νὰ φθάσῃ τὸν δούκα δ' Ἀνζιού, ἀλλὰ καθ' ἡν στιγμὴν ὑπερέβαινε τὴν φλιάν τῆς ἐξόδου, ἐπλησίασεν αὐτὸν ὁ Σχικῶ.

— Ποῦ ὑπάγετε τόσον κατεπειγόντως, κύριε ἀρχικυνηγέ; ἠρώτησε.

— Παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητι, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ κόμη.

— Παρὰ τῆς Αὐτοῦ Ὑψηλότητι;

— Ναί, ἀνησυχῶ διὰ τὸν ἐξοχώτατον. Καθ' ἡν ἐποχὴν ζῶμεν, οἱ πρίγκηπες δὲν δύνανται νὰ περιηγῶνται, ἀνευ καλῆς ἀκολουθίας.

— ὦ! ὁ ὑμέτερος πρίγκηψ εἶναι ἀνδρεῖος μέχρι θρασυτήτος.

— Ὁ ἀρχικυνηγός ἠτένισε τὸν Γασκόνον.

— Ὅπως δήποτε, εἶπεν αὐτῷ ὁ Σχικῶ, ἐὰν ὑμεῖς ἀνησυχεῖτε, ἐγὼ ἀνησυχῶ πλεῖστον ὑμῶν.

— Διὰ ποῖον;

— Πάντοτε διὰ τὴν αὐτὴν ὑψηλότητα.

— Διατί;

— Ἄγνοεῖτε τί λέγεται;

— Δὲν λέγουσιν, ὅτι ἀνεχώρησεν; ἠρώτησεν ὁ κόμης.

— Λέγεται, ὅτι ἀπέθανεν, εἶπε λίαν χαμηλοφώνως ὁ Γασκόνος εἰς τὸ ὄψος τοῦ κόμητος.

— Μπᾶ! ἀνεφώνησεν ὁ Μονσορῶ μετ' ἐκπληξέως οὐχὶ ἀμιγροῦς χαρᾶς: ἐλέγετε, ὅτι ἐταξείδευε.

— Με εἶχον πείσει περὶ τούτου. Εἶμαι τόσον εὐπιστος, ὥστε πιστεύω ἀνεπιφύλακτως ὅλα τὰ ψευδολογήματα: τώρα ὁμῶς ἔχω λόγους νὰ πιστεύω, ὅτι, ἐὰν ὁ ἀτυχὴς πρίγκηψ εὐρίσκειται καθ' ὁδόν, βεβαίως διευθύνεται εἰς τὸν ἄλλον κόσμον.

— Εἶπατέ μοι, τίς σᾶς ἐνέπνευσε τὰς πενθίμους αὐτὰς ἰδέας;

— Δὲν εἰσῆλθε χθὲς εἰς τὸ Λούβρον;

— Ἀναμφιβόλως, ἀφοῦ συνεισῆλθον μετ' αὐτοῦ.

— Λοιπὸν, δὲν ἐθεάθη νὰ ἐξέλθῃ.

— Τοῦ Λούβρου;

— Ὅχι, δὲν ἐξῆλθεν.

— Ἀλλ' ὁ Αὐριλύ;

— Ἐγένετο ἄφαντος!

— Καὶ οἱ ἄνθρωποι του.

— Ἄφαντοι! ἄφαντοι! ἄφαντοι!

— Εἶναι ἀστείότης, κύριε Σχικῶ; εἶπεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἐρωτήσατε.

— Τίνα;

— Τὸν βασιλέα.

— Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης δὲν ἐρωτᾶται.

— Μπᾶ! ἀρκεῖ νὰ εὐρεθῇ ὁ τρόπος.

— Ἐμπρός, εἶπεν ὁ κόμης, δὲν δύναμαι νὰ μείνω εἰς τοιαύτην ἀμφιβολίαν.

Ἐγκαταλιπὼν δὲν τὸν Σχικῶ ἢ μᾶλλον ἠγούμενος αὐτοῦ, διηυθύνθη πρὸς τὸ γραφεῖον τοῦ βασιλέως.

Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης εἶχεν ἐξέλθει.

— Ποῦ ὑπῆγεν ὁ βασιλεύς; ἠρώτησεν ὁ ἀρχικυνηγός: ὀφείλω νὰ πληροφορηθῶ αὐτὸν διὰ τινὰς δοθείσας μοι διαταγὰς.

— Παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού, ἀπήντησεν ὁ ἐρωτώμενος.

— Παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού! εἶπεν ὁ κόμης πρὸς τὸν Σχικῶ: λοιπὸν, ὁ πρίγκηψ δὲν ἀπέθανεν;

— Αἶ! εἶπεν ὁ Γασκόνος, φρονῶ, ὅτι δὲν ἀξίζει περισσότερον νεκροῦ.

Αἱ ἰδέαι τοῦ ἀρχικυνηγοῦ συνεχύσθησαν καθ' ὀλοκληρίαν: ἐβεβαιοῦτο, ὅτι ὁ δούξ δ' Ἀνζιού δὲν εἶχεν ἐξέλθει τοῦ Λούβρου, ἀλλ' ὁ Μονσορῶ ἠγνοεῖ τὰ πραγματικὰ αἰτία τῆς ἀπουσίας τοῦ δουκός, ἢ δ' ἀπουσία του ἐξέπληττεν αὐτὸν ὑπερμέτρως, ἐν τοιαύτῃ ἀπορραϊστικῇ στιγμῇ.

Ὁ βασιλεύς, τῷ ὄντι, εἶχε μεταβῆ παρὰ τῷ δουκὶ δ' Ἀνζιού, ἀλλ' ὁ ἀρχικυνηγός, μὴ δυνάμενος νὰ εἰσδύσῃ μέχρις αὐτοῦ, παρὰ τὴν διακαῆ ἐπιθυμίαν του, ἠναγκάσθη νὰ περιμεῖνῃ εἰδήσεις εἰς τὸν διάδρομον.

Ἐπεται συνέχεια.

Δμλ.

Ἡ ΑΡΚΤΟΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ

SOLLOHOUB

Α'

Ἡ γνωριμία.

Ἡ ἐορτὴ τοῦ Πέτερωφ εἶνε μία ἐκ τῶν ἐπισημοτέρων τοῦ ρωσικοῦ ἔθνους. Κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἡν πάντες εὐθυμοῦσι καὶ συναγάλλονται, δύο κυριαὶ καθήρχοντο βραδέως τὴν μαρμαρίνην κλίμακα τῆς πηγῆς τοῦ Σαμψῶν. Ἡ μία ἐξ αὐτῶν, εὐσαρκος καὶ σοβρᾶ, ἐφαίνετο ὡς ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τῆς ὅτι ἦτο παιδαγωγός: ἡ δὲ ἄλλη, ὑψηλὴ καὶ χαρίεσσα νέα, ἦτο ἡ μαθήτρια αὐτῆς, ἐκ δὲ τοῦ βαδι-

σματος αὐτῆς καὶ τῶν τρόπων τῆς εὐκόλου ἐδύνατό τις νὰ εἰκάσῃ ὅτι ἦτο εἰς ἄκρον ζῶντᾶ καὶ φιλάρεσκος: πάντες δὲ οἱ διαβάται, καὶ ἰδίως οἱ νέοι, παρετήρουν αὐτὴν μετὰ θαυμασμοῦ καὶ εὐχαριστήσεως.

Ἡ νέα αὕτη ἦτο ἀληθῶς θελκτικώτατη ὑπὸ τὸν ψιθίνον καὶ κομψότατον πῆλόν τῆς ἔλαμπον δύο μεγάλοι παμμέλανες ὀφθαλμοί, οὐτινες, ἐπισκιαζόμενοι ὑπὸ τῶν μακρῶν καὶ πυκνοτάτων βλεφαρίδων τῆς, καθίστων αὐτὴν μαγευτικὴν, ἐνῶ τὸ ἐπὶ τῶν ροδοχρῶν χειλέων τῆς πλανώμενον μειδίαμα ἐμαρτύρει τὸ ἄστατον τοῦ χαρακτήρος τῆς. Τρεῖς ἀξιοματικοὶ καὶ κομψοὶ τις νέος συνώδευον τὰς δύο ταύτας κυρίας: οἱ τρεῖς ἀξιοματικοὶ ἦσαν ὁ σηματοφόρος Ἀλέξανδρος Κλιστίνοσ, ὁ ὑπολοχαγός Σέργιος Σφορτίνοσ καὶ ὁ ταγματάρχης Ἀδάμ Σχοιμπούχ, ὁ δὲ ἄστος ἦτο ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ, ὅστις, καίτοι νέος, εἶχε περιηγηθῆ πλεῖστα μέρη τοῦ κόσμου.

Ἡ συνομιλία των, ὡς εἰκόσ, περιστράφη ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας.

— Τί ὠραῖος καιρός; εἶπεν Σχοιμπούχ.

— Ὁραιότατος! προσέθηκεν ὁ Σφορτίνοσ.

— Ἡ ἡμέρα αὕτη, εἶπε στεναζῶν ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ, μοὶ ἀνάμνησκει τὰς ὠραίας ἡμέρας τῆς Ἰταλίας. Ἀλλ' ὁποία διαφορά! Φαντάσθητε, πριγκίπισσα, ὅτι ἐκεῖ ὁ ἀῆρ εἶνε τοσοῦτον μυροβόλος, ὥστε νομίζει τις ὅτι ἔχει μεθ' ἑαυτοῦ παντὸς εἶδους ἄνθη.

— Ἀπίστευτον, ὑπέλαβε μειδίῳσα ἡ πριγκίπισσα.

— Καὶ ὁμῶς σᾶς λέγω τὴν ἀλήθειαν. Ὅπου καὶ ἂν στρέψῃ τις τὸ βλέμμα ἐν Ἰταλίᾳ, βλέπει ὠραιότατα καὶ καρποφόρα δένδρα καὶ πλῆθος εὐόσμων ἀνθέων, ἐνῶ ἐνταῦθα δὲν βλέπει τις ἄλλο ἢ ἐλάτους καὶ σημύδας.

Ὁ πρίγκηψ ἐπιώπησε μελαγχολικῶς, ἐνῶ ὁ Ἀδάμ Σχοιμπούχ, χωρὶς νὰ προσέξῃ εἰς τοὺς λόγους αὐτοῦ, ἐξηκολούθησε τὴν συνομιλίαν του:

— Τί ὠραία ἐορτή!

— Λαμπροτάτη! ὑπέλαβεν ὁ Σφορτίνοσ.

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ πλῆθος συνωστίζετο ἀθρόον, ὁ δὲ Κλιστίνοσ ἠτοιμάζετο ν' ἀπαντήσῃ εἰς τοὺς φίλους του, ὅτε βιαία τις ὄθησις τὸν ἠνάγκασε νὰ σταματήσῃ.

— Ἐ! λοιπὸν τυφλὸς εἶσαι; τῷ εἶπεν ὀργίλως γραῖά τις κυρία, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἀποθήσει βιαίως.

Ἡ πριγκίπισσα ἐμειδίσεν ἐλαφρῶς. Ἀλλὰ τὸ μειδίαμά τῆς ἐεῖνο ἐνέφαινεν οὗτοι νέοι εἶχον ἐν τῇ καρδίᾳ ἀληθῆς ἠφαιστειον, ὅπερ κατέτρωνεν αὐτοὺς, ἰδίως δὲ ὁ πρίγκηψ Μουραμπατώφ ἐφαίνετο ὅτι ἠσθάνετο ἀληθῆ ἔρωτα δι' αὐτήν.

Ἐν τούτοις ἡ νύξ ἐπῆρχετο βραδέως.

Οὕτω δὲ συνομιλοῦντες, ἐφθασαν μέχρι τῆς παραλίας, πλησίον τοῦ παλατίου τοῦ Πετρόφσκη.

Ὁ οὐρανὸς ἦτο καθαρὸς καὶ γαλήνιος: αἱ δὲ ἀργυρόχροι ἀκτῖνες τῆς ὥχρας σε-

λήνης ἀντηνάκλων ἐπὶ τῆς ἀκινήτου καὶ γαληνιαίας θαλάσσης καὶ ἀπετέλουν γραφικώτατον θέαμα.

Αἶφνης οἱ τρεῖς ἀξιοματικοὶ ἐσταμάτησαν παρατηροῦντες ἀντικείμενόν τι, ἐνῶ ὁ πριγκίπισ Μουραμπατῶφ συνδιελέγετο μὲν μετὰ τῆς πριγκίπισσας, ἀλλ' αὕτη οὐδὲ κἄν προσεῖχεν εἰς αὐτόν, ἔχουσα τὸ βλέμμα προσηλωμένον πρὸς τὸ μέρος τῆς θαλάσσης.

Τί ἄρα γε ἦτο;

Εἰς τὴν ὄχθην ἀκριβῶς τῆς θαλάσσης, ἀνθρώπος τις ὑψηλός, τὰς χεῖρας ἔχων ἐπὶ τοῦ στήθους του, μὲ πλατύγυρον πῖλον, καλύπτοντα τοὺς ὀφθαλμούς του, καὶ φέρων μακρὸν μανδύαν, περικαλύπτοντα ὅλον αὐτὸν τὸ σῶμα, ἐφαίνετο ἰστάμενος ὄρθιος καὶ παραδεδομένος εἰς βαθυτάτους διαλογισμούς.

Μόνος, ἄνευ συνοδίας, καὶ μακρὰν τοῦ κόσμου ὁλοῦ, ἐφαίνετο ξένος εἰς πᾶν τὸ περὶ αὐτὸν συμβαῖνον ὡς εἰ δ' ἐμίσει καὶ ἐμίσειτο παρ' ὅλου τοῦ κόσμου, ἀπέφευγεν αὐτὸν μετ' ἀπεχθείας καὶ ἤρκειτο εἰς τὸ νὰ θαυμάζη τὴν θάλασσαν καὶ ν' ἀναπνέη τὴν ὄροσερὰν αὐτῆς αὔραν.

Ἡ πριγκίπισσα παρετήρησε τὸν ἀνθρώπον ἐκεῖνον μετ' ἰδιαζούσης περιεργίας. Τὸ διαμπερὲς αὐτῆς βλέμμα πάραυτα διέκρινε διὰ τοῦ ὠχροῦ τῆς σελήνης φωτὸς τοὺς χαρακτῆρας τοῦ προσώπου του καὶ ἐπὶ πλέον ἐνόησεν ὅτι ἦ τε κόμμωσις αὐτοῦ καὶ ἡ ἐνδυμασία ἐν γένει ἦσαν ἀτημέλητοι καὶ παρὰ τοὺς κανόνας τοῦ συρμού. Οὐχ ἦττον δὲν διέλαθεν αὐτὴν ὅτι τὸ πρόσωπόν του ἦτο κανονικώτατον καὶ πλήρες ἐκφραστικότητος, καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ βλέμμα τῆς ἐκπληκτικὸν προσηλώθη ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἀκουσα ἠσθάνθη ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς ἀπερίγραπτον συγκίνησιν.

Ἡ ἐμφάνισις τῆς νέας καὶ τῆς συνοδίας τῆς προὔξενησεν εἰς τὸν ἀγνωστον ἀλλόκοτον ἐντύπωσιν. Πάραυτα, συνωφρευθεὶς, ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν βραδέως, στρεφόμενος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὅπως ρίψη βλέμμα ἀποχαιρετισμοῦ εἰς τὰ μαγευτικὰ ἐκεῖνα τοπία, ἅτινα μόνος αὐτὸς ἤθελε νὰ θαυμάζη καὶ τὰ ὅποια ζηλοτύπως ἐγκατέλειπεν ἕνεκα τῆς ἐλεύσεως τῶν ξένων.

— Τί περιεργὸν! ἐφώνησε γελῶν ὁ Σφορίνος.

— Τὸν γνωρίζετε; ἠρώτησε περιέργως ἡ πριγκίπισσα.

— Πῶς δὲν τον γνωρίζω! τρώγομεν εἰς τὸ αὐτὸ ξενοδοχεῖον τὸν ὀνομαζόμενον Ἄρκτον. Εἶνε πολὺ ἰδιότροπος νέος!

Ἡ πριγκίπισσα ἐμειδίασεν.

— Φοβοῦμαι τόσον τὰ θηρία, ὥστε δὲν θέλω νὰ γνωρίσω μίαν ἄρκτον.

— Μόλαταῦτα θά σας κάμω νὰ τον γνωρίσετε. Πιστεύω ὅτι οὐδέποτε θὰ εἴδετε παρόμοιον θηρίον.

Καί, χωρὶς ν' ἀναμείνη ἀπάντησιν, ὁ Σφορίνος ἐπλησίασε πρὸς τὸν ἀγνωστον καί, ἀφοῦ συνωμίλησε μετ' αὐτοῦ ἐπὶ τινὰ λεπτά, ἔσυρεν αὐτὸν ἐκ τῶν ἐνδυμάτων, ἐνῶ ὁ ἀγνωστος ἐπιμόνως ἀντίστατο. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ἡ σκηνὴ αὕτη ἐφαίνετο κωμική, ἀλλὰ κατόπι θὰ ἐλάμβανε δρα-

ματικὸν χαρακτῆρα, ἂν δὲν ἐπρόφθανεν ἡ πριγκίπισσα, ἥτις, πλησιάσασα πρὸς αὐτοὺς καὶ ρίψασα ἐταστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς Ἄρκτου, τῷ εἶπε μειδιῶσα.

— Πιστεύω ὅτι εἴμεθα γείτονες. Διατί δὲν θέλετε νὰ γνωρισθῶμεν!

Ἡ ἐπιμόνος ἀντίστασις ἔπαυσε πλέον καὶ ἡ Ἄρκτος ἔμενε ἀκίνητος. Πάραυτα ἐξήγαγε τὸν πῖλόν του καὶ ἠθέλησε ν' ἀπαντήσῃ· ἀλλ' αἱ τρέμουσαι χεῖρές του ἀφῆκαν νὰ πέσῃ κατὰ γῆς ὁ πῖλός του καί, ἐρυθριῶν, ὡς δεκατετραετῆς μαθητῆς, δὲν ἐδυνήθη ν' ἀρθρώσῃ λέξιν.

— Πιστεύω, ἐξηκολούθησεν ἡ πριγκίπισσα μετὰ τόνου χλευαστικοῦ, ὅτι ἤδη ἐγνώρισθην πλέον καὶ ὅτι εἰς τὸ μέλλον δὲν θὰ φαίνεσθε τόσῳ ὑπερήφανος.

— Ἐγώ... ἐψιθύρισε τρέμων ὁ ἀγνωστος, δὲν εἶμαι ἀνθρώπος τοῦ κόσμου... Θά με συγχωρήσετε...

B'

Ἡ πριγκίπισσα.

Ἄλλ' ἡ πριγκίπισσα ἦτο ἤδη μακρὰν αὐτοῦ καὶ ἡ λευκὴ αὐτῆς ἐσθῆς ἐξηφανίσθη πάραυτα ἀπὸ τῶν βλεμμάτων αὐτοῦ.

Ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα κατῴκει ἐν τινι μεγαλοπρεπεῖ οἰκίᾳ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Πετρόφσκη. Τὸ μέγαρον τοῦτο ἦτο γοθτικῆς κατασκευῆς, διάφορα δὲ φυτὰ παντὸς εἶδους ἐστόλιζον τὰ παράθυρα καὶ τὰς θύρας αὐτοῦ. Ὅπως δὲ ὄλαι αἱ γυναῖκες τοῦ κόσμου, ἡ πριγκίπισσα Τιγρίνα ἠγάπα ὑπερβαλλόντως τὰς συναναστροφὰς καὶ τοὺς χορούς, ἐν οἷς ἐδύνατο νὰ ἐπιδεικνύη φιλαρέσκως τὰς καλλονὰς τῆς.

Στερηθεῖσα ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τῶν γυνέων τῆς, δὲν ἔμαθε νὰ ὑποτάσσεται εἰς τὰς ὁρμὰς τῆς καρδίας τῆς, ἀλλ' ἔζη βίον ὅλως ἀνεξάρτητον καὶ ἀνεξέλεγκτον. Συνέζη μετὰ τινος θείας τῆς, ἥτις συνώδευεν αὐτὴν κατὰ τύπους εἰς τοὺς χορούς καὶ τοὺς περιπάτους, μηδὲ ὅλως φροντίσασα ποτε περὶ τῆς κοσμίας αὐτῆς συμπεριφορᾶς. Ὅθεν ἡ νέα πριγκίπισσα, μὴ ἔχουσα καλὸν τινὰ ὀδηγὸν καὶ ἀφ' ἑτέρου συναισθανομένη τὸ ὑπερβάλλον αὐτῆς κάλλος, ἐδείκνυτο εἰς ἄκρον φιλαρέσκος πρὸς πάντας τοὺς πλησιάζοντας αὐτὴν ἀνδρας, τοὺς ὅποιους ἠρέσκετο νὰ βασιανίζῃ. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἡ νέα πριγκίπισσα ἠγάπα νὰ μυκτηρίζῃ καὶ αὐτὰ τὰ ἱερώτερα τοῦ ἀνθρώπου αἰσθήματα.

Ἡμέραν τινὰ ἀνεκάλυψε νέον ἀντικείμενον διασκεδάσεως.

Ἀπέναντι ἀκριβῶς τοῦ μεγάρου τῆς, ἐντὸς μικρᾶς τινος οἰκίας, κατῴκει νέος τις, ὅστις ἔζη βίον μονήρη καὶ κατὰ πάντα ἀσκητικόν. Μὴ ἐξερχόμενος σχεδὸν οὐδέποτε τοῦ δωματίου του καὶ μὴ δεχόμενος οὐδεμίαν ποτὲ ἐπίσκεψιν, ἐθεωρεῖτο παρ' ὄλων ἐν γένει τῶν γειτόνων ὡς λίαν ἰδιότροπος ἢ μάλλον ὡς ἀνθρώπος φοβούμενος τὸν κόσμον. Τοῦτο δὲ ἤρκεσεν ὅπως διεγείρῃ τὴν περιεργίαν τῆς νέας πριγκίπισσας, ἥτις πάραυτα ἤρξατο νὰ κατασκοπεύῃ πάσας τὰς κινήσεις αὐτοῦ.

Καὶ εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι ὁ νέος οὗτος

ἐνεδύετο διὰ τρόπου παραδόξου καὶ ὄλως ἀπαρόντος πρὸς τὸν συρμόν, ἀλλ' οὐχ ἦτον, ὡς ἐκ τῆς ἄκρας καθαριότητος, ἦν διετῆρει ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων του, εὐκόλως ἐδύνατό τις νὰ μαντεύσῃ ὅτι εἶχεν ἄφθονα τὰ μέσα.

Εἶχεν ἐνοικίασει ὀλόκληρον τὴν οἰκίαν ἐκεῖνην καὶ κατῴκει εἰς ἕν καὶ μόνον δωματίον· καθ' ἐκάστην δὲ ἐξήρχετο τῆς οἰκίας περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου καὶ ἐπανήρχετο λίαν ἀργά· οὔτε τὸ ψῦχος, οὔτε ἡ θύελλα, οὔτε ἡ καταγίγξις ἐδύνατο νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτὸν τοῦ περιπάτου τούτου.

Ἄλλὰ ποῦ μετέβαινε;

Τοῦτο ἐβασανίζε τὸ πνεῦμα τῆς πριγκίπισσας.

Ἐπὶ τῆς ἡμέραν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ κολουθήσῃ αὐτὸν καὶ κατὰ πᾶσαν ἐσπέραν διηύθυνε βραδέως τὰ βήματά της πρὸς τὸ αὐτὸ ἀπόκεντρον καὶ ἀπομεμονωμένον μέρος, ἐξ οὗ μακρόθεν ἔβλεπε τὴν σκιὰν ἀνθρώπου τινός, καθημένου ἐπὶ τῆς παραλίας.

Ἐσπέραν τινὰ ἀπεφάσισε νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτόν· ἀλλ' οὗτος, μόλις ἰδὼν αὐτὴν ἐρχομένην, ἠγέρθη πάραυτα καὶ ἔφυγε διὰ τῆς ἀντιθέτου ὁδοῦ, τρέχων ὡς παρὰ φρον.

Τοῦτο ἐπανελήθη πολλάκις.

Ὅσα δὲ οὗτος ἐφαίνετο ἀποφεύγων αὐτὴν, τοσοῦτω αὕτη ἐπέμενε νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς αὐτόν, ἔχουσα ἀκαράδαντον πεποίθησιν ὅτι τὰ θέλητρα αὐτῆς ἠθελον ἡμερώσει ἐπὶ τέλος τὸ ἄγριον καὶ ἀτίθασσον τοῦτο θηρίον. Τοιαύτη ἡ καρδιά τῆς γυναικός!

Ἡδὴ ὁ ἀναγνώστης θὰ ἐνόησῃ ὅτι ὁ νέος οὗτος ἦτο ἐκεῖνος, τὸν ὅποιον συνήνησεν καθ' ὁδὸν ἡ πριγκίπισσα, καὶ ὅτι, ἀπομακρυνομένη ταχέως ἀπ' αὐτοῦ, ἐμαρτύρει μὲν τὴν χαρὰν τῆς, διότι ἔμαθε τὸ ὄνομά του, ἀλλ' ἀπέκρυπτεν αὐτὴν ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν συνοδοιπόρων τῆς.

Οὐχ ἦττον ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκεῖνης δὲν παρητήθη τῶν περιπάτων τῆς.

Ἐπὶ τέλος ἡμέραν τινὰ συνητητήθησαν τυχαίως. Ἐνῶ ἡ Ἄρκτος, σύνουος καὶ περιφροντις, διέβαινε μικρὰν τινὰ γέφυραν, αἶφνης ἀπήντησε τὴν πριγκίπισσαν καὶ ἔστη ὡς ἀγαλμα ἐνώπιόν τῆς. Τοσαύτη δ' ὑπήρξεν ἡ ἐκπληξίς αὐτοῦ, ὥστε ἠγνόει τί νὰ πράξῃ.

Νὰ τὴν χαιρετίσῃ ἢ νὰ φύγῃ;

Οὔτε αὐτὸς ἐγνώριζε τί νὰ ἀποφασίσῃ.

Ἰστατε ἐνώπιόν τῆς, ὡς κεραυνόπληκτος.

— Φαίνεται ὅτι ἀγαπᾶτε πολὺ τοὺς περιπάτους, τῷ εἶπεν ἡ πριγκίπισσα μειδιῶσα.

— Ἐγώ... ναι...

— Εἰπέτε μοι, ὅς παρακαλῶ, διατί ἐρχεσθε καθ' ἡμέραν εἰς τὴν παραλίαν;

— Καθῆμαι...

— Καί σας εὐχαριστεῖ τοῦτο;

Ὁ νέος παρετήρησεν αὐτὴν μετ' ἐκπλήξεως.

— Καθῆμαι, παρατηρῶν τὴν θάλασσαν...

— Ἄλλὰ τί βλέπετε;

— Τὴν θάλασσαν . . .
 — Τί ἀλλόκοτος ἰδέα ! . . . Ἀλλὰ μ' εἶπον ὅτι εἴθε πολὺ ἰδιότροπος.
 — Πῶς ! σὰς εἶπον περὶ ἐμοῦ ;
 — Βεβαίως· μοὶ εἶπον ὅτι εἴθε ἀλλόκοτος . . . ὅτι δὲν ἀγαπᾶτε οὐδὲνα ἐπὶ τοῦ κόσμου, καὶ ἰδίως τὰς γυναῖκας.
 — Ἐγώ ; Ὁχι.
 — Ἀλλὰ τί σας ἐκαμαν αἱ δυστυχεῖς γυναῖκες ; Σὰς βεβαίω ὅτι δὲν εἶνε χειρότεροι ἀπὸ τοὺς ἀνδρας.
 — ὦ ! βεβαίως.
 — Εἶνε τόσῳ καλαί.
 — Ναί.
 — Τόσῳ πισταὶ καὶ εἰλικρινεῖς.
 — Ναί.
 — Ἀγαπῶσι πᾶν ὅ,τι καλὸν καὶ ὠραῖον.
 — Ναί.
 — Ἀλλὰ διατί δὲν σας ἀγαπᾶτε ;
 — Δὲν εἶπόν ποτε ὅτι δὲν σας ἀγαπῶ.
 — Καὶ ἐν τούτοις τὰς ἀποφεύγετε.
 — Τοῦτο ἔγινε συνήθεια δι' ἐμέ.
 — Μὴ πως τὰς φοβεῖσθε ;
 — Ἐγώ . . . ὀχι, ἀληθῶς.
 — ὦ ! ναί, τὰς φοβεῖσθε. Ἀλλὰ διατί τὰς φοβεῖσθε τόσον ;
 — Ἄ ! ὀχι . . . δὲν σας φοβοῦμαι.
 — Ἔστω ! θέλετε λοιπὸν νὰ μοὶ ἀποδείξετε ὅτι δὲν σας φοβεῖσθε.
 — Εὐχαρίστως.
 — Νὰ ἔλθετε εἰς τὴν οἰκίαν μου ἀπόψε.
 Ὁ νέος ὠχρίασεν.
 — Εὐχαρίστως, ἀπήντησε τρέμων.
 — Λοιπὸν, σὰς περιμένω . . .
 — Ἀφεύκτως.

Κατ' ἐκείνην τὴν ἐσπέραν ὁ ὑπνρέτης αὐτοῦ, συνειθισμένος νὰ τὸν βλέπῃ πάντοτε ἡσυχον καὶ ἡρεμον, δὲν ἐδύνατο νὰ πιστεύσῃ εἰς τοὺς ὀφθαλμοῦς του. Διότι, μόλις ἐπανελθὼν οἴκαδε, ἤρξατο νὰ ἐνδύηται ἐπὶ τὸ κομψότερον καὶ νὰ μεταλλάσσῃ πάντα τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. Ἀλλ' ἄσση πάντα τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ. Ἀλλ' οὐδὲν ἤρεσκεν αὐτῷ, πάντα τῷ ἐφαίνοντο γελοῖα. Ἐπὶ τέλους ἐνεδύθη ὅπως ἐδύνατο καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἡ νέα πριγκίπισσα, καθημένη ἐπὶ τοῦ ἀνδρῆρου της, εἶδεν αὐτὸν ἐρχόμενον παρ' αὐτῆ καὶ ἐμερίδασε χαιρεκάκως.

Ἀλλ' οὗτος, ἄμα ἐπλησίασεν, ἀντὶ νὰ εἰσελθῆ εἰς τὴν οἰκίαν της, αἴφνης, μεταβαλὼν ἀπόφασιν, ἐπέστρεψεν οἴκαδε ταχέως καὶ κατεκλίθη.

Τοσαύτη δειλία εἶχε καταλάβει αὐτόν!

Ἡ πριγκίπισσα ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἔτι εἰς τὸ ἀνδρῆρον· ἀλλ' εἰς μάτην. Δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τί συνέβαινεν. Οὐχ ἤττον ἠναγάσθη νὰ ὁμολογήσῃ καθ' ἑαυτὴν ὅτι τοιαῦται ἄρκτοι δὲν εἶνε συνήθειαι εἰς τὸν κόσμον

Γ'

Ἡ Ἄρκτος.

Ὁ πατὴρ τοῦ ἡρώος μας ἦτο κάτοχος μικρᾶς τινὸς περιουσίας, ἐξ ἧς προσεπορίζετο τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετρίως. Ἡ

πρῶτη αὐτοῦ σύζυγος ἀπεβίωσεν ἐξ ἐπιλογίου πυρετοῦ ἔνεκεν ἀμελείας ἢ μᾶλλον ἀδεξιότητος τοῦ ἱατροῦ καὶ ὡς ἐκ τούτου ὁ μικρὸς Μιχαὴλ ἐστερέθη ἀποτόμως τῶν μητρικῶν θωπειῶν καὶ μερδιαμάτων, ἄτινα καθιστῶσιν εὐτυχῆ τὰ παιδιά, καὶ πρὶν ἢ ἔτι ἐννοήσῃ τὸν κόσμον. Ὁ πατὴρ του ἐνεπιστεύθη αὐτὸν εἰς τινὰ παιδαγωγόν· ὅτε δ' ἔγεινε διετής, ἐνυμφεῖθη καὶ ἐκ δευτέρου. Ἡ δευτέρα αὐτοῦ σύζυγος, ἧτις πρὸ τοῦ γάμου της ἤτο λίαν εὐπροσήγορος καὶ περιποιητικὴ, ἐγένετο αἴφνης ὑπερήφανος καὶ ἀλαζῶν. Φροντίζουσα μόνον δι' ἑαυτὴν καὶ τὸν σύζυγόν της, περιεφρόνει τὸν υἱὸν αὐτοῦ, οὕτω δὲ τὸ πτωχὸν παιδίον ἤρξατο λίαν προῶρως νὰ γύνη πικρὰ δάκρυα, τῶν ὁποίων ἦτο πρόξενος ἡ κακὸς τρόπος μητρικῆς του. Ἐπταετοῦς δὲ γενομένου, ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐσκέφθη περὶ τῆς ἀνατροφῆς του καὶ κατὰ συνέπειαν εἰσηγάγεν αὐτὸν ἐν τινὶ λυκείῳ τῆς Πετρούπολεως. Ἀλλ' ἀντὶ ἐν αὐτῷ νὰ ἡσυχάσῃ, ὁ δυστυχὴς Μιχαὴλ διήγε ζῶν μᾶλλον θλιβεράν καὶ καταπεπονημένην· διότι ὁ διευθυντὴς τοῦ λυκείου ἐκακομεταχειρίζετο αὐτὸν ἀπανθρώπως, ὡς πληρώνοντα αὐτῷ ὀλίγιστα διδάκτρα, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ συμμαθηταὶ του περιέγελον καὶ ἐσκωπτοῦν αὐτόν. Οὕτω δὲ τὸ φύσει δειλὸν τοῦ χαρακτῆρός του ἠξήθη εἰς τοσοῦτον βαθμόν, ὥστε κατέστη σχεδὸν μισάνθρωπος καὶ ἀπέφευγε σκοπίμως πάντας, κλειόμενος ἐν τῷ δωματίῳ του καὶ παραδιδόμενος εἰς βαθυτάτους συλλογισμούς. Τοσαύτη δὲ μελαγχολία εἶχε καταλάβει τὴν ψυχὴν του, ὥστε, ὅτε οἱ συμμαθηταὶ αὐτοῦ, κατὰ τὰς ὥρας τῆς δικηκοπῆς τῶν μαθημάτων, ἔτρεχον παιζόντες ἐντὸς τοῦ κήπου τοῦ σχολείου, οὗτος, ἀποσυρόμενος εἰς τι ἀπόκρυφον μέρος, ἀνέβαινεν ἐπὶ τινος δένδρου καὶ ἐθαύμαζε σιωπῶν τὸ διαυγὲς καὶ πραύγελον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως· πολλάκις δὲ, ἐν τιαυτῇ ἐκστάσει παραδιδόμενος, δὲν ἤκουε τὸν κῶδωνα τοῦ σχολείου, ὅστις ἀνήγγελλε τὴν ἐπανάληψιν τοῦ μαθήματος· ὅτε δὲ συνερχόμενος εἰς ἐαυτόν, ἠνύνοι· ὅτι ἡ ὥρα εἶχε παρέλθει, κατήρχετο ταχέως τοῦ δένδρου καὶ εἰσῆρχετο ἐρυθριῶν εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν παραδόσεων, ὑποδεχόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιπλήξεων καὶ τῶν σαρκασμῶν τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν ἀσβέστων γελῶτων τῶν συμμαθητῶν του.

Τὸ δυστυχὲς παιδίον ὑπέφερε τὰ πάντα ἀγογγύστως, καίτοι ἡ ἐν τῷ λυκείῳ ζωὴ του ἦτο διηνεκὲς μαρτύριον.

Ὅλοι οἱ συμμαθηταὶ του εἶχον συγγενεῖς, οἵτινες κατὰ τὰς ἑορτὰς ἤρχοντο καὶ ἐπεσκέπτοντο αὐτούς· δι' αὐτὸν ὅμως οὐδεὶς ἤρχετο, καὶ οὐδεὶς ἐφρόντιζε περὶ αὐτοῦ. Ἐν τοιαύτῃ θλιβερᾷ ἀπομονώσει διήλθε τὴν παιδικὴν του ἡλικίαν.

Ἐπὶ τέλους, περσιώσας τὰς προκαταρκτικὰς σπουδὰς του ἐν τῷ λυκείῳ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανεπιστήμιον. Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ αὐτῆ, καίτοι πλήρης θεληγῆτρων, ἐφαίνετο μὴδὲν δι' αὐτόν. Οὔτε ἡ φιλία, οὔτε τὰ ἄσματα, οὔτε οἱ χοροί, οὔτε αἱ διασκεδάσεις ἐδυνήθησαν νὰ μεταβάλλωσιν

αὐτόν. Πάντα ταῦτα ἀπέφευγεν ἐπιμόνως καὶ μόνον ἐν τῇ μοναξίᾳ ἠσθάνετο ἐαυτὸν εὐτυχῆ· ὡς ἐκ τούτου δὲ οἱ συμφορηταὶ του, ἐννοήσαντες τὸν ἀλλόκοτον χαρακτῆρά του, ἐπώνομασαν αὐτὸν ἄρκτος καὶ δὲν ἐφρόντιζον πλέον περὶ αὐτοῦ

Τέλος πάντων αἱ σπουδαὶ του ἐτελείωσαν καὶ ἡ ἄρκτος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κόσμον. Ὁ πατὴρ αὐτοῦ καὶ ἡ μητριὰ του εἶχον ἤδη ἀποθάνει, ἐγκαταλείψαντες αὐτῷ ἀρκετὴν περιουσίαν, δι' ἧς ἐδύνατο ἀνέτως νὰ ζῆσῃ. Δυστυχῶς δὲ ἡ φυσικὴ του δειλία καὶ ἡ ἔξις τῆς μονώσεως ἔγειναν δι' αὐτὸν δευτέρα φύσις. Ἡ ἄρκτος ἔμεινε πάντοτε ἄρκτος. Ἐλαβεν ὑπ' ἐνοίκιον μικρὰν τινὰ οἰκίαν καὶ κατῴκει ἐν αὐτῇ μόνος, ὡσεὶ αἰδούμενος ἐαυτὸν καὶ φοβούμενος ὄλους τοὺς ἀνθρώπους. Τοιαύτην δὲ ζῶν διαίτην, οὐδόλως ἐφρόντιζε περὶ καλλωπισμοῦ· τοσοῦτον δ' ἀλλοκότως ἐνεδύετο, ὥστε ἡ παρουσία του καθίστα αὐτὸν γελοῖον.

Οὐχ ἤττον ὁ ἡρώς μας ἦτο νέος, καὶ συνεπῶς ἡ ἀγρία καρδιά του ἐπλέγετο ὑπὸ νεανικῶν αἰσθημάτων, εἰς δὲ τὸν νοῦν του ἀνεκुकῶντο ἀγαθαὶ καὶ τερψίθυμοι ἰδέαι· ἡ ψυχὴ του ἐπεζήτηε τὸ ἀπειρον, ἡ καρδιά του τὸν ἔρωτα καὶ ἡ μοναξία καθίστατο εἰς αὐτόν ὀχληρά. Καὶ τότε ἔτρεχεν ὡς παράφρων πρὸς τὴν παραλίαν καὶ μόνον διασκεδάσιν ἠσθάνετο νὰ βλέπῃ τὰ φλοισβίζοντα κύματα τῆς θαλάσσης.

Ὅτε δὲ συνήρχετο εἰς ἐαυτόν, ἠσθάνετο ὅτι ἡ καρδιά του εἶχεν ἀνάγκην ἔρωτος. Ἀλλὰ ποία γυνή, ὅσῳ περικαλλῆς καὶ ἂν ἦτο, ἠδύνατο νὰ καταστήσῃ αὐτὸν εὐτυχῆ ; Ποία ἐρωτικὴ γλῶσσα ἐδύνατο νὰ ἦνε τόσῳ γλυκεῖα, ὅσῳ ὁ κένναος καὶ ἠδυπαθὴς φλοῖσθος τῆς θαλάσσης ; Ποῖος στεναγμὸς γυναικὸς ἐδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς ἐκεῖνον, τὸν ὁποῖον ἐκρήγγυσιν ἡ φύσις ὅλη, ὅτε τὰ κύματα ἀφρίζοντα διαρρηγγύνονται ὀργίλα ἐπὶ τῆς ὄχθης, ἡ δὲ καταγιγίς ἐπαπειλεῖται φουερά ; Ὅτε δὲ, τῆς καταγιγίδος παρελθούσης, τὰ νέφη διελύοντο εἰς τὴν ἐμφάνισιν τοῦ ἡλίου καὶ ἡ ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης καθίστατο καὶ πάλιν λεία, ἐγκατοπτρίζουσα εἰς τὰ στέρνα της τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως, ποῖον αἰσθημα ἐδύνατο νὰ παραβληθῆ πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠσθάνετό τις, θεωρῶν τὴν ἀρμονίαν ταύτην τῆς φύσεως ;

Καὶ ἔμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀκίνητος ἐπὶ τῆς ὄχθης, βυθίζων τὸ βλέμμα του εἰς τὰ διαυγῆ τῆς θαλάσσης ὕδατα καὶ ἡ καρδιά του ἐπληροῦτο ἀπείρου ἔρωτος. Ἐν τιαυτῇ δὲ ἐκστάσει βυθιζόμενος, ἤκουε τὸν ἡρεμον φλοῖσθον τῶν κυμάτων καὶ ἐνόμιζεν ὅτι ἤκουε τὸν ἦχον τῆς μελιρρύτου φωνῆς θεσπεσίας τινὸς γυναικὸς, ἐξομολογουμένης αὐτῷ τὸν ἔρωτά της. Καὶ ὁ ἡρεμος, ὁ ἠδύς, ὁ ἀένναος οὗτος φλοῖσθος ἐβαυκαλίζεν αὐτόν, ὡς ἄσμα μητρὸς λιکنιζούσης τὸ τέκνον της, καὶ ἀπεκοιμᾶτο ἡσύχως ἐπὶ τῆς ὄχθης, ὅπως τὸ βρέφος εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς μητρὸς του.

Ἐπειτα συνέχεται.

Σ**